

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“. Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Važna interpelacija za goriško deželo v goriškem deželnem zboru.

II.

Tako je ostalo v bolnici in blaznici „usmiljenih bratov“ vse po starem do jeseni l. 1886; tu je prišlo kot novo to, da se je razširila naglo nevarna bolezen v bolnici in blaznici, in da je ta bolezen pobrala razmerno veliko bolnikov. O bolezni nočejo določnega trditi, ali je kolera ali kaj drugega; vsekakor pa se je razglasilo po svetu, da jo ima tudi Gorica v svoji sredi. Ta žalostna prikazen je dala interpelaciji dr. Rojca še poseben povod in posebno veljavo.

Dr. Rojc razkriva, da je dr. pl. Pajer krivo poročal o prostorih, ki so veliko manjši, nego jih je opisaval dr. pl. Pajer. Prostorji imajo sobane brez peči, brez ventilov, so temni, zaduhli, premalo ali nič nad zemljino gladino, s kratka popolnem v nasprotju z zahtevo, kakor jo določuje postava n. pr. tudi za vojaške bolnice.

Ti prostori so nakopičeni z bolniki v prevelikem številu, ne da bi tega treba bilo vsled pretesnosti, to pa zato, ker oskrbnništvo bolnice ne odstranjuje in ne odpušča o pravem času bolnikov in blaznih, ki niso več nevarni. Tudi jemlje oskrbnništvo plačevalcev preveč na škodo ubožnim bolnikom. Blazne potiska tako rekoč v brloge, velikoplačevalcem, najbolj pa v lastno porabo pušča največje prostore.

Vse te razmere pa je dr. pl. Pajer opisaval kot jako ugodne, in se je naslanjal tudi na ugodno goriško podnebje, čeravno se zaradi tega nihče ni pritoževal. V tem oziru se letos pritožuje jedino deželni odbor sam, ki zvrča uzroke nastale bolezni tudi na „neugodne meteorološke razmere!“ Leta 1884 tako, leta 1887 pa nasprotno!

Dr. Pajerjevo poročilo poroča tudi krivo o številu zdravnikov in strežnikov. Nastavili so 2 zdravnika še le oktobra 1883 vsled predloga dr. Rojca v deželnem zboru septembra meseca 1883.

Usmiljenih bratov je v zavodu premalo, in se ti imajo druga, nego strežniška opravila. Strežnikov je veliko premalo; na 20, 24 in celo na 30 bolnikov pride samo po jeden strežnik, in pri tem bol-

nikom tudi s hudimi boleznimi in po raznih sobah streže jeden in isti služabnik.

Služabniki morajo letati od jutra do poznega večera, so preutrujeni, naosled čemerni in obole celo oni sami.

Tudi ni prave postrežbe, ker niso služabniki izučeni; potem imajo bolniki slabo hrano in sabo drugo postrežbo.

Blazne pretepajo in delajo z njimi pogostem nečloveški; surovim služabnikom dajejo slab zglede na to stran celo pojedini usmiljeni bratje sami. O tem svedoči mnogo, mnogo spričeval, katerih je priložil dr. Rojc 25, in izmed katerih jih je prebral samo nekoliko. V teh spričevalih, katera so ne samo od bolnikov, ampak tudi služabnikov, katerim je dal č. g. prijor Jan Sobel izvrstna službena spričevala, se pripovedujejo in spisujejo dogodki in reči, katerih skoro ni prijavljati. V spričevalih se namreč tudi trdi, da so se blazni tako rekoč mesarili, tako hudo so jih pretepali. Interpelant izroča vso stvar c. kr. politični oblasti s priporočbo, da postopa tudi po §. 84. kazenskega postopnika.

V javnih bolnicah mora bivati vsaj po jeden zdravnik stalno notri; tu pa tega ni. Še celo v privatnih blaznicah mora biti nastavljen vsaj po jeden psihijater; tu pa ga zopet ni bilo do l. 1883 in ga najbrže ni do današnjega dne. Prijor Sobel ni izvršil še spodnje gimnazije ne, in je napravil izpit jedino kot ranocelnik za nenevarne rane in samo za bolnice usmiljenih bratov, in temu gospodu so bili izročeni blazni naše dežele.

V bolnico ne jemljejo od kraja bolnikov, postopajo svojevoljno pri terjatvah prehranitnine, in nimajo v zavodu pravil ali statutov, kakor jih zahteva postava za tak javen zavod. Zdravniki so plačani od zavoda in popolnem od njega zavisni in to vse v zvezi pravici javnosti!

Nobenega pravega računa ni o skupnih dohodkih in stroških. Po dr. Rojčevem računu preostaja več tisoč v najneugodnišem slučaju in bi zavod utegnil plačevati celo po štiri zdravnike, ne pa samo jednega, ali od l. 1883 dva samo po 400. gl!

Deželni odbor je imel priliko, da bi si bil namestil od dežele zavisnega zdravnika že tedaj (1874), ko ni bil zavod še javen. To pa je deželni odbor opustil.

Kakor je že enketa trdila, je bolnica in blaznica usmiljenih bratov razupita, vsled tega ostajajo bolniki rajši doma ali pa gredo v Trst, kjer je več goriških bolnikov plačevati, nego v tukajšnji bolnici. Stroški se tako deželi kopičijo, in mnogo jih umre doma, ker ne marajo iti v tako bolnico.

Te žalostne razmere so bile pa znane že kedaj; že l. 1868 je isti dr. pl. Pajer opisaval sobe te blaznice kot take, ki so bolj brlogom za pse podobne, nego pa za ljudi. Ali v svojem poročilu od l. 1884 trdi dr. pl. Pajer o istih prostorih ravno nasprotno. On in drugi udje deželnega odbora, ki niso sami pretresali poročila Pajerjevega, so zakrivil, da je tudi ves deželni zbor slepo glasoval leta 1884, in da je vsled tega prišla nesreča na deželo.

Dr. Rojc neče za zdaj obširneše dotikati se administracije in moralne strani, o tem si pridruže govoriti pozneje.

Na podlagi vsega tega pa stavlja do visoke vlade več vprašanj, namreč ali so bili znani vladi zdravniški zapisniki in kritika dr. Rojčeva od dne 15. julija 1884 in Rojčeva interpelacija od 19. jul. 1884, ko je Tržaško namestništvo dalo deželnemu odboru odgovor, da nabaja v bolnici in blaznici usmiljenih bratov vse v „najboljšem redu“, in da nima ničesar ukreniti o tem, in če so bile vladi znane one obravnave in razprave, kako se ujema njen odgovor z dejanskimi razmeram; nadalje, ali je volja vlado postopati tudi v zvezi §. 84. kazenskega postopnika; ali je vlado volja, temu zavodu odtegniti pravico javnosti, ker ne odgovarja nikakor javnim zavodom te vrste, in če neče vlada tega storiti, ali hoče zaradi akutnosti vsled nastale bolezni ukreniti v zavodu, kar je neizogibno potrebno.

Toliko o vsebini obširne in toliko važne interpelacije. Z njo so dobili lekcije v resnici ne samo poročevalci dr. pl. Pajer zaradi jako čudnega poročila od 1884, a tudi vsi oni, ki so mu slepo sledili. Da celo deželni odbor ni poznal značaja javnosti bolnice in blaznice usmiljenih bratov, od katerega poznanja je bilo pri deželnozbornem glasovanju l. 1884 vse zavisno, je karakteristično, če pomislimo, da so sedele v deželnem odboru skoro iste osebe l. 1876 in prej, ko so je do l. 1876 sam deželni odbor pogajal z vlado, da bi dosegel bolnici

LISTEK.

Undina.

(Spisal André Theuriet; poslovenil Vinko.)

III.

(Dalje)

Naključje pa je uničilo njegove modre varnostne naredbe. Koncem maja je podgozdar Auberviski svojo hčer dal v zakon knjigovodji iz neke fužine v okolici. Zakon je bil časten in podgozdar Sauvageot ga je hotel slovesno zvršiti ter je povabil mnogo gostov na svatovščino in na ples. Mej povabljeni bil je tudi Jacques Duhoux, ki svojega podložnega ni hotel s tem žaliti, da bi odrekel, Evonyme, katerega ni manjkalo pri nobeni poroki v vasi, in gospod de Lisle, ki je že marsikako kupico izpraznil z očetom Sauvageotom. Antoinetta je obljubila nevesti, da se udeleži plesu. Proti večeru jo Celina spremi do gozdarske hiše ter se potem, tiho jezé se, vrne domov, da živini pripravi večerjo.

Gozdarska hiša stala je sredi gozda, nekaj više nego ribniki Thuilierski. Ker je bil letošnji maj zelo gorak, obedovali so pod milim nebom in

tudi ples se je imel vršiti zunaj. Za plesišče priredilo se je prejšnje shajališče za lovce, imenovano Lepa zvezda. Globoki, tih gozd krog in krog ob jemal je plesalce kakor senčen pas, in skozi malo preseko kazala se je mej drevesnimi masami bližnja globél, v katerej so ribniki na videz spali. Za njimi se je zahajajoče sonce utapljalo v škarlatnorudečo meglo.

Ko je Jacques Duhoux, pokadivši svojo smodko, sklenil malo pogledati okroglišče, bil se je ples že pričel. Godba je svirala valček in pari so se počasi vrteli po trati. Prva plesalka, ki je šinila mimo Jacquesa, opirana od krepke roke mladega trgovskega pomočnika, bila je Antoinetta. Nosila je muselinasto obleko z belimi in modrimi progami, okolo lepih pleč imela je ogrnen lahek pajčolan in v lase, katere je zadaj na glavi starinsk glavnik od želvine črepine skupaj držal, imela je utaknena tri narcise kot jedini lišp. Valček je plesala dražestno; kar nič se ne zmeče za osebnost plesalčev, zahtevala je od njega vidno le varno roko in takt. Krepko opirana, drsala je lahno in lično, kakor zračno bitje. Godba in glasomerno premikanje jo je opajalo, okolo usten igral je lahen smehljaj in oči so jej plavale v razkošnem veselju. Ko je Jacques Duhoux opazil

Antoinetto, umaknil se je nehote v senco, odšel pa le ni.

Skrit za vrsto starejših ljudi, ni več odmaknil očesa od plesalke v obleki z belimi in modrimi progami. Imela je zanj nežno, a nepremagljivo privlačnost. Nikdar na nobeni deklici še ni videl toli zapeljive miline. Časih se je izgubila v množici, potem pa se je iznova pokazala komaj dva koraka od njega in čutil se je oslepljenega od mile luči, kakor kadar se luna, za hip skrivša se za oblake, iznenada zopet pokaže v srebernej čistosti svoje.

Polagoma se je bilo znočilo in pisane svetilke so se bliščale v listji kakor hrošči svetlini; zvezde so z zlatimi očmi namežikovale skozi drevje. Za valčkom je prišla četvorka, katere se je Antoinetta udeležila nevesti nasproti. Obraz njen je odseval radost, oči so se jej bliščale, vse bitje njeno je dihlo veselje.

Jacques je videl, kako je mej dvema turama najedenkrat ostavila svojega plesalca, zletela h klopi kjer je sedel gospod de Lisle, dva poljuba pritisnila na očetov obraz ter se iznova zgubila v plesočih valovih.

Gospod de Lisle se je pričel dolgočasiti, nekam nemirno je mislil na večerjo svojih živalij, ra-

javnost. Taka nemarnost v poznanju važnih deželnih zadev od strani zato poklicanih pooblaščenec da sklepajo, da se važne deželne zadeve površno razpravljajo in sklepajo tudi ob drugih prilikah, in se je ravno zaradi tega nadejati, da bodo volilci konečno vedeli, komu izročijo oč novih volitev svojo ustavno pravico. Naj bi služila tu opisana nesreča v srečo v bodočnosti.

Dr. Aleksij Rojcu pa gre za hvala cele dežele, da ni štedil ne stroškov, ne velikega truda, da bi na neizpodmakljivi podlagi postavil, deželne koristi in humanosti prisilil do prepotrebne spremembe.

Deželni zbor kranjski.

(VIII. seja dne 4. januarja 1887.)

(Dalje.)

Poslanec Grasselli odgovarja na poročilo deželnega odbora, katero je sestavil o prisilni delavnici deželni odbornik Dežman in na poročilo, katero je izdelal v imenu finančnega odseka poslanec Karol Luckmann, da ni jedno in drugo, kar se tiče mestnega zbora ljubljanskega o tej zadevi, istinito. Sploh šviga zmiram trditev, da mestna občina ljubljanska ni imela nikake prijaznosti za občne interese dežele, a ta trditev je popolnem neosnovana. Trdi se, da je prisilna delavnica na veliko korist ljubljanskemu prebivalstvu, a velika množina prebivalstva stolnega mesta ljubljanskega pa trdi, da je ta zavod le na kvar, in ti, ki to trdijo, so obrtniki, kateri izrecno zahtevajo, da se delo v prisilni delavnici, kakor je zdaj, ali odpravi ali predrugači. Ko so mestni odborniki ljubljanski zaslišali ta glas iz vrste obrtnikov, morali so pač v poštev jemati, da se ne pospešuje delo v prisilni delavnici na kvar ljubljanskim obrtnikom. Zastopniki obrtnikov v mestnem zboru bili so mnenja, da se ponudba deželnega odbora kranjskega za prodajo mestnega posestva blizu prisilne delavnice kar ad limine odbije. Naposled pa se je poudarjalo, da mestni zastop ne more prekrizati razširjenja prisilne delavnice, kajti dežela bi utegnila dobiti kje drugej, akoravno ne tako pripravnege, vendar v ta namen ugodnega prostora. Cena za prostor, katero zahteva mestni zastop, nikakor ni previsoka. Mesto ljubljansko pač dobro ve, po čem je svet, kadar je samo prisiljeno kupovati ga. O tej zadevi bi pač navajal lahko drastičnih vzgledov. Sicer pa je mestna občina dokazala svoj čas, ko se je prisilna delavnica gradila veliko uljudnost proti deželi, kajti ves svet, kjer stoji danes prisilna delavnica, dalo je mesto zastop. Pravi se sicer v poročilu finančnega odseka, da v družih krajih, na pr. v Korneuburgu, kjer se je dalo posestvo za prisilno delavnico pred kratkem tudi zastop, ni nikakega nasprotstva proti takim zavodom. Sedaj se v Korneuburgu za nasprotstvo ne ve, ko bi se doznalo, potem bi se tudi ta mestna občina premislila, ali bi dala prostor zastop, ali bi ga sploh dala. Treba je le počakati nekoliko časa, ko bode prisilna delavnica konkurent obrtnikom v Korneuburgu, potem bodo tudi tam vse druge nazore pridobili o tej dobroti. Trdi se v poročilu, da od strani mestne občine ni prijaznosti za deželo. A opravičeno ravno ljubljanski mestni zastop vpraša, kje pa je našel on ta takozvani „Entgegen-

zen tega pa je bil obilno jedel in je šel rad kmalu spat. Spretno se je izmuznil iz kroga, ki je okroževal plesalce. „Dekle je veselo in še ne bo hotelo domov,“ dejal je sam pri sebi, „čemu bi motil njeno zabavo.“ Zdaj opazi Evonyma, ki je sanjaje sedel v kotu. On jo privede domov, misli si, in ker je bilo s tem konec pomislekov njegovih, splazil se je tiho od tod.

Evonyme pa je bil ravno ta čas žrtva melanholije svoje. Pogled na poroko, kakor tudi godba in plesno veselje ga je vselej globoko ganilo. Zanj neresljivo vprašanje o zakonu ga je potem mučilo s posebno stanovitnostjo. Zamišljeno je pogledal za reča obraza novoporočencev ter vzdihnil: „Ta dva človeka sta srečna! Oženiti se in postati oče celega rodu malih Evonymov, to bi bil naposled vendar le pravi smoter in pravi konec.“ Preneha, natlači si pipo ter prižge. Potem pa nadaljuje, kakor bi bilo to delo neodločnega njegovega duha obrnilo na nasprotno stran: „Da, a kadar je človek čzenjen potem odreveni v sreči svoji, kakor raztaljena kovina, ki za vse veke ostane v obliki, v katero je bila tekoča vlita. Nepremičnost pa je dočasna. Živela vedno gibčna, vedno izpreminjajoča se narava!“

Dvigne se, puhne od sebe dva, tri dime ter

kommen“ od strani dežele? Proglasilo se je glaslo: „in Geldsachen hört alle Gemüthlichkeit auf“ in vzela se je mestu ljubljanskemu samouprava ljudskega šolstva, katero po novem zakonu jako občutno teži ljubljanske davkoplačevalce. Tedaj je vse jadicovanje v tej zadevi popolnem neopravičeno. Druga stvar, katera se v poročilu finančnega odseka tudi proti mestni občini naglašaja, je nesrečna kolera, katera se je v prisilno delavnico z dežele po prisiljenih zanesla. Mestni magistrat se je sprva sicer upiral vsprejemanju koleroznih bolnikov iz prisilne delavnice, a pozneje udal se je, dokler se mu je nepotrebno zdelo vznemirjati ljubljansko občinstvo. Čuditi se je res poročilo finančnega odseka, katero trdi, da je bila mestna občina ljubljanska: „gesetzlich verpflichtet“ vsprejemati v svojo bolnico za silo kolerozne ljudij iz prisilne delavnice, in da se nadalje trdi: dass die Weigerung der Aufnahme Cholera-kranker aus dem Arbeitshause ins städtische Cholera-spital den gesetzlichen Bestimmungen widerspricht.“ Župan Grasselli pravi, da je iskal teh „postavnih“ položaj, a našel jih ni, kajti to je le trditev brez dokazov, trditev, ki se hoče nekoliko opirati na instrukcijo za kolero, katero je izdala deželna vlada, katera pa nema na najmanjše pravice zvati se postavu. Pa niti po instrukciji za kolero ni bila mestna občina ljubljanska zavezana vsprejemati za kolero obbolele prisiljence v svojo bolnico. §. 29. te instrukcije pravi, da le tedaj se imajo prenesti za kolero ali sploh za sumljivimi boleznimi oboleli v posebno bolnico, ako ni bilo mogoče njim v njihovem stanovanju preskrbeti potrebne postrežbe ali pa je z ozirom na sostanovance bilo potrebno, take bolnike oddaljiti iz njih stanovanja. Župan Grasselli misli, da bi bili prisiljenci v prisilni delavnici pač lahko preskrbljeni in da bi se bili prav lahko izolirali. Ali je bilo treba zaradi taci h varvancev vznemirjati vse prebivalstvo? Ali je bilo treba, da je bilo zdravje v ljubljani le zaradi prisilnih delavcev nekaterim gospodom: „tout meme chose!“ Nekako čudno je tudi to da so se prisiljenci silili v bolnico za silo, ki je vendar namenjena le poštenim ljudem. Strah je moralo biti slednje, ko bi bilo do tega prišlo, da bi morali bivati s takimi izvrški človeštva pod jedno streho. Ali pa je bila mestna občina ljubljanska celo zavezana, pripraviti za prisiljence morda posebno bolnico in to morda tako, da jo je mogoče stražiti in da bi bila izolirana? Po koleroznih prisiljenih v bolnici za epidemijo imelo je mesto in zgolj zavoljo teh, ker mestnih koleroznih ni bilo, jako mnogo stroškov, a deželni odbor, kakor tudi finančni odsek se branita jih plačati. No, mestna občina bode utrpela tudi te troške na korist dežele, ali pa bode to pospeševalo prijazno občevanje mej deželo in mestno občino, pospeševalo toli naglašani „Entgegenkommen“, to je drugo vprašanje, o katerem si župan Grasselli usoja nekoliko dvomiti. Sploh pa misli župan Grasselli, da ne bi škodovalo nekoliko: „Noblesse oblige.“ Če že finančni odsek ni imel ozira na to, naj bi ga imel vsaj deželni zbor in ne odbil kar brevi manu opravičene zahteve ljubljanskega mesta.

Dežman, kot poročevalec deželnega odbora, skuša trditev župana Grasselli-ja zavrniti, naposled

gleda samotni gozd. Velika, v tajinstveno senco zavita drevesa so ga mikala. Plesna godba morala je tam zveneti tiše, mileje. „Tako iz daljave,“ misli si, „bi tudi jaz ženitev vedno opazoval. „Ej, blodit grem po gozdu, tam pojo slavci vsak zase.“ S tem se počasi bliža sencam ter izgine.

Mej tem se je ples veselo nadaljeval; potekale so ure in Jacques se ni nagledal Antoinette, ki se, kar njo zadeva, ni naveličala plesati. Najedenkrat devo izgreši, ter se hoče, zarudevši o svojej aboti, podati proti vasi, ko se za njim oglasi robati glas podgozdarja.

Obrne se, ter ugleda Sauvageota, predstavljajočega mu Antoinette, ki je stala pred njim tresoča se od plesnega gibanja in odeta z belim bur-nusom.

„Rad bi vas nečesa prosil,“ pravi podgozdar. „Gospodična de Lislova želi se vrniti v Auberive. Njen oče je že odšel, to pa veste, da je ne morem zaupati kakšnemu mlademu veterinjaku našemu. Ker itak že hočete iti, bodite tako prijazni in peljite damo domov.“

Temu se ni mogel odreči. Jacques se molče prikloni ter ob strani mlade deve nastopi ozko, skalovito stezo, ki je držala doli v sotesko. Pet ali

pa hvale sanitetni urad deželne vlade, oziroma svojega somišljenika dr. Keesbacherja, koliko da je storil za preganjanje kolere, (katere pa v ljubljani, razen v prisilni delavnici ni bilo. Op. por.)

Župan Grasselli odgovarja, da se mu zdi naravno, da je poročevalec deželnega odbora o prisilni delavnici poprijel za besedo, da bi branil postopanje deželnega odbora nasproti mestu ljubljanskemu. Trdi mu je šlo za razloge, a slednjič poprijel se je bilke, rekoč da bi bil govornik sedanji župan reklamoval zase ali za sedanji mestni zastop zaslugi, da je mesto ljubljansko pred 30 leti leti podarilo prostor za prisilno delavnico zastopj.

(Konec prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V ljubljani 12. januarja.

Kakor „Tiroler Stimmen“ trdijo, bode tirolski deželni zbor zavrgel vladno šolsko predlogo, ker konservativni poslanci ne bodo pritrdili zakonu, ki nasprotuje načelom katoliške cerkve. Tirolci vsekako hočejo, da se poprej spremeni državni šolski zakon v katoliškem zmislu, predno bode deželni zbor sklepal deželni šolski zakon.

Ogerski listi večinoma sodijo, da prigovarjanje „Budapester Correspondenz“, da naj vlada založi mesta na vzhodni meji z živežem in strelivom, pomenja vojno. Omenjeni list bi si iz lastne inicijative ne bil upal kaj tacega pisati, marveč je moral od vlade dobiti kak migljaj. Organ ministerstva vnanjih zadev, „Fremdenblatt“, pa trdi, da omenjeni list nikakor ni mogel dobiti nikakega migljeja od strani vlade, kajti sedaj še ni nobene nevarnosti za mir.

Vnanje države.

V Londonu so bolgarske deputacije svetovali, da naj spoštujemo Bolgari Berolinsko pogodbo in jej zagotavljali, da bode potem nezavisnost in svoboda Bolgarije se dala obraniti. — V Parizu je deputacijo vsprejel tudi ministerski predsednik Goblet in jej objavil, da nema ničesar pristaviti temu, kar jej je svetoval minister vnanjih zadev. Francija simpatizuje za Bolgare in želi ugodne rešitve bolgarskega vprašanja, ki sedaj vznemirja vsa Evropo. Francozi pa morajo pred vsem gledati na lastne koristi in da si ohranijo prijateljstvo sedaj njim nakl-njenih vlastij.

Oficijozno glasilo ruske vlade, „Nord“, z veseljem pozdravlja zboljšanje razmer mej Nemčijo in Rusijo. Sedaj je mnogo upanja, da se bode ohranil mir. — Nemški cesar je vsprejel v avdienciji grofa Petra Šuvalova. Nemški listi mislijo, da prihod tega ruskega diplomata v Berlin daje mnogo upanja za ohranjenje miru. Ko so leta 1878. po rusko-turške vojni bile razmere mej Rusijo in Anglijo jako napete, je ruska vlada bila odposlala baš Šuvalova v razne evropske stolice, da je posredoval v mirnem zmislu. Tako ima morda tudi sedaj grof Šuvalov nalogo, dognati sporazumljenje mej vele-vlastmi. Po poročilih iz Berlina je car sklenil hitro rešiti bolgarsko vprašanje. Grof Šuvalov bode skušal kneza Bismarcka pregovoriti, da bode slednji porabil svoj upliv, da bode Avstrija privolila za kratek čas v okupacijo Bolgarije. „Novoje Vremja“ piše, dokler bodo iskali kandidata za bolgarski prestol, je vedno mogoče, da bo Rusija prisiljena začeti vojno, zategadelj naj Bolgarija za nekaj časa ostane brez kneza. Zato pa ni treba misliti na republiko. Vsakega kneza, naj bode še tako prijazen Rusiji, bodo obdajali Rusiji sovražni elementi. Zategadelj treba take organizacije Bolgarije, da se bodo odnošaji z Rusijo utrdili, da ne bode zavisna od knezove osebe, katera bode potem popolnem odvisna.

šest minut sta oba molčala. Jacques je bil v zadregi in plah zaradi te nepričakovane samote; zamišljen povešajoč glavo, stopal je kraj nje. Antoinette, zavita v svoj plašč, poslušala je plesno godbo, glasečo se za drevjem; njeno gibčno telo je še zdaj nekako valovito gibalo se po taktu daljnega valčka. Nenadoma izpodrsne jej na kremenastih tleh, da lahko vsklikne. Gozdar je mislil, da jej mora ponuditi roko, a ona se zahvali, češ, da je pot preozka. Jacques se prikloni, ne da bi jo še dalje silil in zopet je umolknil razgovor. Ta hip pokaže se luna in višnjevkasta svetloba njena zdrsne kakor tenka srebrena mreža preko dreves. Tam doli v soteski odsevala je ribnikova voda že izrezani mesec in od strani se je od daleč glasila slavčeva pesen.

„Gospod Duhoux,“ pravi najedenkrat deklica, „vi ste hudi zaradi mojega izleta v Val-Clavin ter slabo mislite o meni.“

„Jaz, gospodična?“

„Da, imate me za slabo vzgojeno dekcle. Le priznajte, saj ne bodem huda. Nocoj sem bila zelo srečna in nobena reč me ne naredi tako dobro, kakor sreča.“

(Dalje prih.)

